

למילים הספציפיות האלה של בורחס לא התחברתי. אליה אני מחוברת כבר שנים רבות, עם הפסקות פה ושם. את תהליך העבודה שלה על תערוכת היחיד הזו ליוויתי די מקרוב, אבל שם, ברגע שהוא בגלריה, כשהציורים והמיצג שלה מקיפים אותנו, פתאום הבנתי. את העומק שלה, את המאבק המתחולל בנשמה שלה, בתת-מודע שלה, בחיים שלה. המאבק הזה של אישה אמיצה ולא מאולפת בעולם גברי שרוצה ליישר אותה.

והיא אינה מתיישרת. למען האמת, היא אינה מתיישרת מאז שאני מכירה אותה מהימים הרחוקים של הקיבוץ שגדלנו בו. אז חשבנו שהיא מרדנית, שהיא עקשנית. לא ידענו אז, ואולי גם היא לא ידעה לנסח זאת כך, שהיא פשוט לא רוצה לשחק ולחיות לפי כללי הטקס (והיו הרבה טקסים בקיבוץ). היא רוצה להיות היא, כל מי שהיא. ג'וקרית, סקסית, לוחמת, דיווה, מיוסרת, מאושרת. 1001 אילת כרמי שחיות בתוכה.

אילת כרמי סימנה תמיד קצה. היא הייתה בשבילי תמיד סימן ליכולת שלי או דווקא לחוסר היכולת להרשות לעצמי להיות כל מי שאני. אני פחדתי. היא אולי פחדה, אבל העזה. גם בתערוכה הזאת היא מעזה ללכת רחוק עם הנשים שהיא מציירת. אלכסנדרות מוקדוניות כובשות, שיודעות שלפעמים צריך בכל זאת לשחק בכללים הגבריים, אבל הן לעולם יעשו זאת בדרך אחרת. רכה יותר, שכורה יותר, הרסנית פחות לעולם ועם לא מעט פגיעה עצמית והן ימצאו תמיד גם את הנחמה. אז אילת, הנה הבורחס שלי בשבילך: "התמונות המופיעות בחלומותינו (כותב קולרידג') מייצגות את התחושות, אך הן אינן הגורם להן, כמו שאנו עשויים לחשוב. אין אנו חשים אימה משום שהספינקס מאיים עלינו, אנו חולמים על הספינקס כדי לתרץ את האימה שאנו חשים. אם כך הדבר, כיצד תוכל רשימה פשוטה של תמונות לבטא את התדהמה, ההתרגשות, החרדה, האיום והשמחה מהם נרקם חלומי של לילה?..." אל תפספסו.

אילת כרמי, "אלכסנטרופיה", גלריה 39, נחמני 39, תל אביב

תערוכה

נעמי רייכמן

בטבע שלה

אילת כרמי הולכת רחוק עם הנשים הלוחמות שהיא מציירת, ומוצאת גם נחמה

ביום ראשון השבוע, רגע אחרי שהיא גמרה לתלות ולהציב את התערוכה שלה, שרשמית נפתחה אתמול (חמישי), ישבתי איתה באמצע החלל של הגלריה. היא נתנה לי לקרוא כמה שורות של בורחס, שהעתיקה לעצמה באותו בוקר. שורות שלדעתה מחברות בין המילים שלו ליצירה שלה.

אלכסנדרות מוקדוניות כובשות. מתוך התערוכה